

Oare de ce nu le plăcea
mamei sau tatei de Iahim?

De multe ori, se purta mai frumos decât
mine. Dar când el se purta urât și eu mă
purtam frumos, pe el nu îl certa nimeni.
Nu prea era corect.

„Mihai, te rog
să nu alergi pe stradă!”

Am auzit vocea mamei care închidea în grabă portbagajul, de unde luase trotineta, mingea, jaloanele și niște mașinuțe cu care să ne jucăm în parc.

Plouase puțin, dar ieșise soarele și tot mai multe mașini veneau în parcare de lângă toboganele mari, locul nostru preferat de joacă.

În timp ce mă așezam lângă mașină și așteptam acolo, eu am luat-o însă la fugă pe stradă. Doar am zis că o să-i fac în ciudă data viitoare!

Cu toate astea, pe lahim mama nu îl lua niciodată în brațe.

Nu îl copleșea cu pupici toată ziua, nu îi făcea surprize, nu îl alinta Năsturel, lubițel, Drăguțenie, Bulix sau Frumușel, nu îl scărpină pe spate la culcare, nu îi cânta la băița de seară și nu îi aducea niciodată niciun cadou.

